

„A hacž to tam, hdžež tch ludži bjerje, bywa tež tajta rjanu semja? Jako bě hojpoša wumrjela, žu jej dali do ruki pjenjes ja — taž to rěkašče — „sa pschewjesenje!“ Sa kajke to pschewjesenje? Bywa njes tutej semju a tamnej wulka woda? Schtó drje to tch ludži pschawožuje? —“

„Botom nježmędžesche žo tydžen dotho w domje nicžo cžiniez, so by — taž to praja — ta duscha pokoj měla. Botom žit khlěb pjekli, — pschetož to je najlěpsche: hdžž khlěbowa wón po domje rosenđže, je duscha spokojena.“

„Cžehodla nimaja dusche tam pokoja? Njeje žnadž to tam pola Boha taž pěknje kaž tu? Ach, so dyrbja ludžo wumrěčž!“

Taž je žebi rošmyšlowač hólčecž. By žo rad někoho wopraschač, tola njemějesche niłoho.

Hižo lěto bě to žam i pastyrjom był. Malěcžo i nowa pschikhadžesche. Tuž nadobo wumrě wješnjanosta. Bě žo škónčnje do picža dač. Boža rucžka bě jeho šajaka. Martinko myšlesche žebi džen a džen na njeho. „Dže je to šchol? Widži „Boha“? Kajki je „Bóh“?“ —

Raš, jako taž na škale žedžo korbik plecžesche, pohladny t njeby a džesche: „Božo mój, so ja tola tažle nicžo wo tebi njem! Ale, wschač móžesch ty wšitko cžiniez! Cžin tež to, so bnych ja něšcto wo tebi šhonit — a tež wo tej semi, na kotruž ty ludži bjerjesch! Esu cži tam wschitzu hromadže, dobri a šli?“

Martinko wěrjesche, so je Bóh jeho wušlyšchač. Spokojeny plecžesche žwój korbik dale. Na dobo wušlyšchi žalošne bječenje; běži i Bundaychom na pschemoh — a hlaj, jeho najlubšcha wozka, běła i cžornym blecžkom, bě do kercžiny padnyła.

„Ach, wbohujška! Kaž ja tebje šažo horje dóstanu? Kamjenje žu mokre!“ — S wulkim napinanjom je Martinko dele šalěš a i wozku šažo horje. Cij, kajka to radoscž! Noschesche ju na ramjenjomaj, majkajche ju a žwarjesche ju, doniž ju